

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska 6

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

TRGOVAČKI SUD U SPLITU, po sucu Franki Buzov, u pravnoj stvari tužitelja AUTOPRIJEVOZ – SINJ d.o.o. Sinj, OIB: 79427305365, zastupanog po punomoćniku Radojki Petrović Ivanišević, odvjetnici iz Splita, protiv tuženika GRAD SINJ, Sinj, OIB: 03210055420, zastupanog po punomoćniku Ivi Staničiću, odvjetniku u Splitu, radi naknade štete, nakon održane usmene i javne glavne rasprave, zaključene 12. ožujka 2018.g., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 17. travnja 2018.g.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Dužan je tuženik u roku od 8 dana isplatiti tužitelju iznos od 23.209.255,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom i to na iznos od 5.426.000,00 kn počev od 01.01.2006.g., na iznos od 10.786.500,00 kn počev od 01.01.2007.g., na iznos od 5.322.000,00 kn počev od 01.08.2007.g., na iznos od 1.674.755,00 kn počev od 01.01.2006.g. po stopi od 15 % godišnje za vrijeme od 01.01.2006.g. do 31.12.2007.g., po stopi od 17 % godišnje za vrijeme od 01.01.2008.g. do 30.06.2011.g., po stopi od 15 % godišnje za vrijeme od 01.07.2011.g. do 31.07.2015.g., po stopi od 10,14 % godišnje za vrijeme od 01.08.2015.g. do 31.12.2015.g., po stopi od 10,05 % godišnje za vrijeme od 01.01.2016.g. do isplate, a u slučaju promjene stope, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 5%tnih poena, pa sve do isplate.“.

riješio je

I. Utvrđuje se da je tužitelj povukao tužbu u dijelu tužbenog zahtjeva kojim je tražio isplatu iznosa od 5.276.587,21 kn sa zateznim kamatama.

II. Nalaže se tužitelju u roku od 8 dana naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.881.875,00 kn, a odbija se zahtjev tuženika da mu tužitelj u roku od 8 dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.880.625,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj je 01.03.2010.g. podnio tužbu u kojoj je istaknuo zahtjev da mu tuženik plati 28.485.842,21 kunu sa zateznim kamatama te da mu naknadi troškove postupka. Tužbom traženi iznos da predstavlja naknadu za štetu koju je tužitelj pretrpio uslijed protupravnih ponašanja tuženika. Tužitelj da se u razdoblju koje prethodi tužbi našao u teškim gospodarskim prilikama, pa da je radi očuvanja poslovanja putem strateškog partnera Promet d.o.o. Makarska izradio poseban program restrukturiranja i konsolidacije koji je odobren od strane nadležnog ministarstva i Vlade Republike Hrvatske. Potom da su tuženik, kao suvlasnik tužitelja, Vlada Republike Hrvatske i Promet d.o.o. Makarska potpisali 28.02.2005.g. ugovor o restrukturiranju i konsolidaciji tužitelja (u daljnjem tekstu: ugovor). Gradsko vijeće tuženika je zaključkom klasa:432-01/05-01/1, Ur.br.2175/01-01-05-1 od 23.03.2005.g. prihvatilo sadržaj sklopljenog ugovora o restrukturiranju i konsolidaciji tužitelja. Člankom 3. ugovora o restrukturiranju i konsolidaciji tužitelja, stranke da su perfekciju ugovora uvjetovale odlukom Vlade Republike Hrvatske kojom bi potraživanja Republike Hrvatske bila pretvorena u vlasnički udio tuženika, nakon čega je Gradsko vijeće tuženika trebalo donijeti odluku kojom se regulira novi udio tuženika u kapitalu tužitelja. Vlada Republike Hrvatske je 31.03.2005.g. donijela Odluku klasa:432-02/03-03/48, Ur.br.5030120-05-2 kojom je potraživanje Republike Hrvatske prema tužitelju u iznosu od 24.985.077,30 kuna pretvoreno u kapital tužitelja te je prenijela svoj udio u kapitalu tužitelja na tuženika bez naknade. Određeno je da će tuženik nakon prve godine poslovanja tužitelja s dobiti prenijeti svoj udio strateškom partneru tužitelja Promet d.o.o. Makarska, a iznos dobiven od prodaje udjela da će biti vraćen u proračun Republike Hrvatske. Nakon lokalnih izbora 2005.g. da je došlo do promjena u strukturi izvršne vlasti tuženika, pa Gradsko vijeće tuženika zbog opstrukcije nove vlasti nije donijelo odluku kojoj se regulira novi udio u temeljnom kapitalu tužitelja sve do kraja 2006.g. Promet d.o.o. da je društvo odabrano putem javnog natječaja da „ozdravi poslovanje tužitelja“ i sanira gospodarske poteškoće tužitelja te je dobilo ovlaštenje upravljanja društvom tužitelja - imenovanjem direktora. U okviru ispunjenja svojih ugovornih obveza Promet d.o.o. da je isplatio sve dospjele obveze tužitelja prema dobavljačima i ostalim vjerovnicima nastale do 31.03.2005.g. u ukupnom iznosu od 11,4 milijuna kuna, da je isplatio otpremnine radnicima u iznosu od cca 2,17 milijuna kuna, obnovio upravnu zgradu i kolodvor, unaprijedio organizaciju rada društva i njegovo upravljanje.

Tuženik da je kao suvlasnik tužitelja i potpisnik ugovora cijelo vrijeme opstruirao izvršenje svojih obveza. Nije na vrijeme donio odluku o visini temeljnog kapitala, niti odluku u odnosu na vlasničku strukturu tužitelja. Nije želio smanjiti nerealno zaduženje komunalne naknade. Pored toga da je dana 25.10.2006.g. donio odluku o razrješenju dužnosti člana uprave Ivana Lišnića, a istodobno donio odluku o imenovanju direktora Vesne Đapić čime je prekršio odredbu članka 11. ugovora, a u pogledu čega da se vodi postupak.

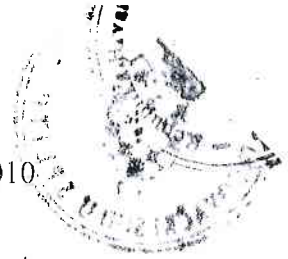
Zbog prethodno navedenih radnji, odnosno propusta tuženika, tužitelj da trpi štetu u vidu financijskih gubitaka i to u 2005.g. 15.263.015,54 kuna, u 2006.g. 8.821.153,25 kuna i u 2007.g. 4.401.673,42 kune.

Tuženik se u odgovoru na tužbu protivio tužbenom zahtjevu navodeći da nije osnovan, jer da nema dugovanje prema tužitelju, niti mu je uzrokovao štetu.

Prigovorio je tuženik i visini tužbenog zahtjeva. Naveo je da nije opstruirao postupak restrukturiranja tužitelja, već da je naprotiv, poduzimao sve radnje da se postupak restrukturiranja ubrza. Uprava tužitelja da je tuženika dovodila u zabludu tvrdnjama da je konsolidacija tužitelja završena i da tuženik s tim procesom nema ništa, a što je u konačnici rezultiralo kaznenim progonom prokuriste tužitelja. Istaknuo je da upravo tužitelj nije poduzimao ništa da sve ugovorne strane, a posebno strateški partner, izvrše ugovorne obveze. Iz ugovora uostalom da ne proizlazi nikakva obveza tuženika, niti rok u kojem bi kakvu obvezu morao ispuniti.

Tuženik je izjavio da za eventualnu štetu nastalu tužitelju odgovornost ima snositi upravo tužitelj, kao i strateški partner koji nije postupao uredno po ugovoru, pa tako nije podmirio novčane obveze i deblokirao žiroračun tužitelja za redovno poslovanje (koji je bio pod blokadom od 20.07.1998.g.), niti je ispunio obvezu da unese 6 autobusa do travnja 2005.g., već je bez znanja i odobrenja tuženika iznajmio svojih 6 starih autobusa ugovorom od 23.4.2005.g., zatim još 3 autobusa ugovorom od 01.05.2005., potom još 7 autobusa ugovorom od 01.07.2005.g. te još 1 autobus ugovorom od 20.07.2005.g., a što je u konačnici rezultiralo gubicima u poslovanju tužitelja na kraju 2005.g. u iznosu od 15.263.015,54 kune. Izrazio je stav da tužitelj ovim zahtjevom zapravo traži podmirenje troškova najma autobusa koje je tužitelj bez znanja i odobrenja tuženika uzeo u najam od strateškog partnera bez provođenja postupka sukladno Zakonu o javnoj nabavi. O navedenim okolnostima, nepravilnostima i neispunjenju ugovornih obveza dokapitalizacije društva vrijednošću autobusa da je upozoravalo i Ministarstvo financija Republike Hrvatske. Tuženik da je više puta od tužitelja tražio informacije o stanju društva tužitelja, koje mu ovaj nije prezentirao. Osporio je tuženik i navode tužitelja da je nakon lokalnih izbora 2005.g. došlo do promjene u strukturi izvršne vlasti tuženika, a da gradsko vijeće tuženika zbog opstrukcije vlasti nije donijelo Odluku kojom se regulira novi udio tuženika u kapitalu tužitelja.

Tužitelj je navodima tužbe dodao da tuženik, suprotno ugovorenim postavkama modela javno-privatnog partnerstva prema kojem je trebalo provesti postupak restrukturiranja tužitelja, a nakon formiranja nove lokalne vlasti 2005.g., nije uopće htio provesti ugovor kojega su u ime tuženika potpisali prethodnici na vlasti. Opstrukcija ugovora od strane tuženika da je bila očita i javna. Nova gradska vlast (nakon svibnja 2005.g.) da je tražila reviziju ugovora, odnosno da se u već sklopljeni ugovor unesu odredbe, primjerice da tuženik zadrži barem 25% plus jedan

udjel, da se strateški partner obveže da neće premještati društvo iz Sinja, da se strateški partner obveže da se u slučaju otuđenja nekretnina i povećanja cijene putnih karata obvezno traži suglasnost gradskog poglavarstva, da se mora zaključiti kolektivni ugovor s radnicima i sl.

Tužitelj je u podnesku od 18.10.2012.g. naveo da se tuženikovo štetno (ne)postupanje manifestiralo u tome što nije, kao jedini član društva tužitelja od 02.06.2005.g., izvršio ugovor o prijenosu poslovnog udjela s Ministarstvom financija odmah kada mu je ponuđen (srpanj 2005.g.), već tek 10.02.2006.g., pa je time proces restrukturiranja produžen sa maksimalno 3-4 mjeseca na razdoblje od 26 mjeseci (od 06.2005.-08.2007.g.).

Tuženik da nije donio odluku o odgovarajućim novim udjelima u temeljnom kapitalu tužitelja sukladno čl. 3. st.3. ugovora, već da je gradsko vijeće tuženika to učinilo tek zaključkom od 30.11.2006.g. Tuženik da je tek 30.11.2006.g. na 15. sjednici gradskog vijeća donio zaključak kojim se prihvaćaju usuglašeni stavovi tuženika i Promet d.o.o. o vrijednosti temeljnog kapitala i podjeli uloga u tužitelju, da bi se potom 04.12.2006.g. sklopio između tuženika i Promet d.o.o. dogovor o nastavku aktivnosti na restrukturiranju i konsolidaciji tužitelja.

Pored toga da nije sazvao skupštinu tužitelja na kojoj bi se donijele odluke nužne za realizaciju konsolidacije:

- odluku o povećanju temeljnog kapitala ulogom novčane tražbine Republike Hrvatske, a što je provedeno tek 23.05.2006.g. za iznos od 25.818.000,00 kn
- odluku o pojednostavljenom smanjenju temeljnog kapitala radi pokrića gubitaka preko iznosa kapitala za iznos od 15.240.000,00 kn, a koju odluku je donio zajedno s odlukom o povećanju temeljnog kapitala ulogom strateškog partnera 04.07.2007.g.
- odluku o povećanju temeljnog kapitala ulogom strateškog partnera koja je donesena tek 04.07.2007.g.

Neizvršenjem tih radnji da je nastala šteta koja se prvenstveno sastoji od iznosa zakupnina za autobuse koje je tužitelj bio prisiljen iznajmiti tijekom 2005., 2006.g. i 2007.g u iznosu od 22.524.441,44 kune.

Tuženik da je onemogućio Promet d.o.o. da dokapitalizira tužitelja kupljenim autobusima, jer nije htio provoditi ugovor niti sazvati skupštinu tužitelja, radi čega je tužitelj morao zakupiti autobuse kako bi mogao održati linije, a ti neplanirani i neugovoreni troškovi da su proizveli velike gubitke u razdoblju od 2005.-2007.g., dakle da je tuženik postupio prema ugovorenom, da ne bi nastali troškovi zakupnine, a time da ne bi nastali ni gubici u poslovanju. O ovim okolnostima tužitelj da se obratio Ministarstvu financija, koje da je tuženika dopisom od 24.07.2006.g. poticalo i tražilo konačno izvršenje ugovorenog. Promet d.o.o. da je tijekom 2005.g. uložio 11,34 milijuna kuna u tužitelja, a da se to ulaganje nije moglo pretvoriti u poslovni udio u tužitelju, jer tuženik nije želio provesti ugovor. Skupština tužitelja da je 18.12.2008.g. donijela odluku o nakani smanjenja temeljnog kapitala, a potom 31.07.2009.g. odluku o pojednostavljenom smanjenju temeljnog kapitala radi pokrića dijela kumuliranog gubitka u iznosu od 10 milijuna kuna. Ovaj sud da je donio rješenje o smanjenju temeljnog kapitala, protiv kojeg je tuženik izjavio žalbu, a uz to i tužbu radi poništenja odluke skupštine tužitelja od 31.07.2009.g., a sve radi onemogućavanja dokapitalizacije tužitelja procijenjenom vrijednošću autobusa,

izvršena u kolovozu 2007.g. Otpremnine radnicima da jesu isplaćene u iznosu od 2,2 milijuna kuna, ali na način da je strateški partner sklopio s tužiteljem ugovor o kreditu (30.04.2005.) s kamatom od 8% godišnje, a što je također protivno ugovoru.

Tijekom trajanja ovog postupka tužitelj da je najavio prijenos djelatnosti cestovnog prijevoza putnika i ugovora o radu radnika na poslodavca - PROMET SINJ d.o.o. društvo kćer tužitelja. Prema stajalištu tuženika da je ovo izvlačenje djelatnosti u suprotnosti s odredbama ugovora prema kojoj su se ugovorne strane obvezale organizacijskim sredstvima i kvalitetnim upravljanjem ostvariti optimalne poslovne rezultate te sve potencijale usmjeriti na opstanak i razvoj društva tužitelja.

Podneskom od 03.06.2013.g. tužitelj (od tada zastupan po drugom punomoćniku) je istaknuo da u ovoj parnici zahtjeva naknadu štete zbog neispunjenja i zakašnjenja u ispunjenju obveza koje je tuženik preuzeo ugovorom. Stranke da ugovorom nisu odredile rokove u kojima su dužne ispuniti preuzete obveze, s tim da je iz odredbi ugovora jasno da je tuženik bio u obvezi prvi ispuniti određene obveze, a potom strateški partner. Svrha predmetnog pravnog posla da je zahtijevala hitno ispunjenje ugovornih obveza. Razumni rok za ispunjenje obveza tuženika da čini vrijeme koje je po redovnom tijeku stvari potrebno da se stvore uvjeti za ulaganje strateškog partnera.

Kako rok ispunjenja obveza u ugovoru nije određen, dospijeće svake ugovorne odredbe valja cijeliti sukladno članku 314. ZOO-a. Prvenstveno treba ocijeniti svrhu ugovora, a to je restrukturiranje i konsolidacija tužitelja koje je trebalo provesti hitno da bi se očuvala djelatnost i radna mjesta. Treba voditi računa o okolnostima koje zahtijevaju određeni rok za ispunjenje te činjenicu da ukoliko svrha ugovora, a ni okolnosti ne određuju rok dospijeća obveze, da tada vjerovnik ima pravo zahtijevati ispunjenje odmah po njenom nastanku. Nesumnjivo je strateški partner tražio da mu se omogući dokapitalizacija te je za to povećanje temeljnog kapitala ulogom strateškog partnera na strani tuženika bila obveza da poduzme predradnje, a za koje je više nego razuman rok 3 mjeseca od zaključenja ugovora.

Tuženik da je bio dužan, nakon što Vlada Republike Hrvatske donese odluku o pretvaranju svojih potraživanja po osnovi javnih davanja u ulog u društvo tužitelja, donijeti odluku o povećanju temeljnog kapitala (kao jedini član društva), čime predmetni ugovor stupa na snagu i proizvodi pravni učinak (čl. 3. st. 3). Nakon toga da je tuženik bio u obvezi za taj novonastali poslovni udio sklopiti ugovor s Republikom Hrvatskom kojim Republika Hrvatska taj poslovni udio prenosi na tuženika uz obvezu tuženika da nakon prve godine ostvarene dobiti u poslovanju tužitelja prenese taj poslovni udio na strateškog partnera, a novac dobiven od prodaje poslovnog udjela uplati u korist proračuna Republike Hrvatske. S obzirom na to da je tuženik jedini član tužitelja u to vrijeme, jedino je on mogao donijeti odluku o povećanju temeljnog kapitala ulogom u pravima-potraživanjima RH, koju je donio tek 23.05.2006.g.

Tužitelj da je u više navrata učestalo pozivao tuženika na ispunjenje ugovornih obveza, kao i strateški partner, čime su postupili sukladno članku 268. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99 – dalje: ZOO/91).

U konkretnim okolnostima opstojnost tužitelja je bila dovedena u pitanje, jer bi obustavom obavljanja prijevoza tužitelj izgubio odobrenja nadležnog tijela za

izvršena u kolovozu 2007.g. Otpremnine radnicima da jesu isplaćene u iznosu od 2,2 milijuna kuna, ali na način da je strateški partner sklopio s tužiteljem ugovor o kreditu (30.04.2005.) s kamatom od 8% godišnje, a što je također protivno ugovoru.

Tijekom trajanja ovog postupka tužitelj da je najavio prijenos djelatnosti cestovnog prijevoza putnika i ugovora o radu radnika na poslodavca - PROMET SINJ d.o.o. društvo kćer tužitelja. Prema stajalištu tuženika da je ovo izvlačenje djelatnosti u suprotnosti s odredbama ugovora prema kojoj su se ugovorne strane obvezale organizacijskim sredstvima i kvalitetnim upravljanjem ostvariti optimalne poslovne rezultate te sve potencijale usmjeriti na opstanak i razvoj društva tužitelja.

Podneskom od 03.06.2013.g. tužitelj (od tada zastupan po drugom punomoćniku) je istaknuo da u ovoj parnici zahtjeva naknadu štete zbog neispunjenja i zakašnjenja u ispunjenju obveza koje je tuženik preuzeo ugovorom. Stranke da ugovorom nisu odredile rokove u kojima su dužne ispuniti preuzete obveze, s tim da je iz odredbi ugovora jasno da je tuženik bio u obvezi prvi ispuniti određene obveze, a potom strateški partner. Svrha predmetnog pravnog posla da je zahtijevala hitno ispunjenje ugovornih obveza. Razumni rok za ispunjenje obveza tuženika da čini vrijeme koje je po redovnom tijeku stvari potrebno da se stvore uvjeti za ulaganje strateškog partnera.

Kako rok ispunjenja obveza u ugovoru nije određen, dospijeće svake ugovorne odredbe valja cijeniti sukladno članku 314. ZOO-a. Prvenstveno treba ocijeniti svrhu ugovora, a to je restrukturiranje i konsolidacija tužitelja koje je trebalo provesti hitno da bi se očuvala djelatnost i radna mjesta. Treba voditi računa o okolnostima koje zahtijevaju određeni rok za ispunjenje te činjenicu da ukoliko svrha ugovora, a ni okolnosti ne određuju rok dospijeća obveze, da tada vjerovnik ima pravo zahtijevati ispunjenje odmah po njenom nastanku. Nesumnjivo je strateški partner tražio da mu se omogući dokapitalizacija te je za to povećanje temeljnog kapitala ulogom strateškog partnera na strani tuženika bila obveza da poduzme predradnje, a za koje je više nego razuman rok 3 mjeseca od zaključenja ugovora.

Tuženik da je bio dužan, nakon što Vlada Republike Hrvatske donese odluku o pretvaranju svojih potraživanja po osnovi javnih davanja u ulog u društvo tužitelja, donijeti odluku o povećanju temeljnog kapitala (kao jedini član društva), čime predmetni ugovor stupa na snagu i proizvodi pravni učinak (čl. 3. st. 3). Nakon toga da je tuženik bio u obvezi za taj novonastali poslovni udio sklopiti ugovor s Republikom Hrvatskom kojim Republika Hrvatska taj poslovni udio prenosi na tuženika uz obvezu tuženika da nakon prve godine ostvarene dobiti u poslovanju tužitelja prenese taj poslovni udio na strateškog partnera, a novac dobiven od prodaje poslovnog udjela uplati u korist proračuna Republike Hrvatske. S obzirom na to da je tuženik jedini član tužitelja u to vrijeme, jedino je on mogao donijeti odluku o povećanju temeljnog kapitala ulogom u pravima-potraživanjima RH, koju je donio tek 23.05.2006.g.

Tužitelj da je u više navrata učestalo pozivao tuženika na ispunjenje ugovornih obveza, kao i strateški partner, čime su postupili sukladno članku 268. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99 – dalje: ZOO/91).

U konkretnim okolnostima opstojnost tužitelja je bila dovedena u pitanje, jer bi obustavom obavljanja prijevoza tužitelj izgubio odobrenja nadležnog tijela za

obavljanje djelatnosti, a bez ulaganja strateškog partnera zbog nedostatka voznog parka i njegove zastarjelosti tu djelatnost ne bi mogao obavljati.

Obveza strateškog partnera da izvrši ulog i u stvarima (autobusima) i to tijekom 2005.g. da izvrši ulaganje 6 autobusa, a 2006.g. još 5 autobusa da je ostala, međutim da strateški partner ni nakon upisa povećanja temeljnog kapitala, kada je postao većinski imatelj poslovnih udjela nije mogao povećati temeljni kapital ulogom u stvarima-autobusima. Ovo stoga što je zbog pokrića u poslovanju tužitelja trebalo provesti pojednostavljeno smanjenje temeljnog kapitala. Radi poništenja odluke o pojednostavljenom smanjenju temeljnog kapitala da je tuženik podnio tužbu, pa dok spor nije pravomoćno završen, da se nije moglo provesti povećanje temeljnog kapitala ulogom u stvarima-autobusima. Tužitelj je u dogovoru sa strateškim partnerom uzeo u zakup određeni broj autobusa strateškog partnera, a radi smanjivanja obujma štete, kako bi mogao uredno obavljati prijevozničku djelatnost, opravdano smatrajući u trenutku zasnivanja zakupa da će tuženik u određenom primjerenom roku ispuniti svoje obveze. Obojica da su očekivali da će najam trajati svega 2-3 mjeseca tj. do 01.07.2005.g., s obzirom na to da su poduzete sve prethodne radnje od strane Republike Hrvatske za provođenje dokapitalizacije te umjesto da donese odluku o omjerima poslovnih udjela gotovo odmah nakon zaključenja ugovora i donese odluku o povećanju temeljnog kapitala, tuženik to čini tek 04.07.2007.g. Prilikom povećanja temeljnog kapitala od strane strateškog partnera 04.07.2007.g., a što da je vidljivo iz izvješća o reviziji povećanja temeljnog kapitala, temeljni kapital da je povećan ulogom prava-tražbine u iznosu od 1.500.000,00 kn (podmireno prema EUROPA MILL d.o.o.), ulogom po osnovi otkupa tražbina od dobavljača tužitelja u iznosu od 2.502.683,93 kn i po osnovi obavljenih usluga najma autobusa u iznosu od 11.427.465,07 kn.

Tužitelj smatra da je već 01.06.2005.g. mogla prestati potreba za uzimanjem autobusa u najam, odnosno da bi već tada strateški partner unio potreban broj autobusa.

Tužitelj da je prvi ugovor o najmu autobusa zaključio sa strateškim partnerom 22.04.2005.g. za 6 autobusa, 01.05.2005.g. za 3 autobusa, 01.07.2005. g. za 6 autobusa te 20.07.2005.g. za 1 autobus.

Ugovori da su zaključeni u vrijeme predsezona odnosno za vrijeme trajanja turističke sezone u kojem da je cijena najma znatno veća zbog potražnje te da je strateški partner svoje autobuse turističkim društvima Kompas i Atlas davao u najam i po većoj cijeni od one koju je davao tužitelju.

Troškovi zakupa u periodu od 01.07.2005.-30.06.2007.g. da su iznosili ukupno 21.534.500,00 kn, odnosno 5.426.000,00 kn za razdoblje od srpnja do prosinca 2005.g., 10.786.500,00 kn u 2006.g. i 5.322.000,00 kn za razdoblje od 01.01.2007. do 30.06.2007.g.

Strateški partner da nije mogao unijeti autobuse u temeljni kapital tužitelja, a da nije mogao tužitelju dati svoju stvar na korištenje i uporabu bez naknade, tim više što po Zakonu o cestovnom prometu i drugim podzakonskim propisima donesenim temeljem tog zakona, temeljem izdanih licenci-odobrenja za prijevoz putnika, tužitelj nije mogao obavljati djelatnost prijevoza putnika autobusima koji nisu u njegovom vlasništvu ili u pogledu kojih nije zaključen ugovor o najmu. Nakon što je podnesena kaznena prijava protiv odgovornih osoba tužitelja i odgovornih osoba strateškog partnera te većinskog vlasnika tih trgovačkih društava i to počevši od 01.07.2007.g., strateški partner je svoje autobuse dao u najam tužitelju uz ugovorenu najamninu od 1

kn. Međutim, Ministarstvo financija je u poreznom postupku nad PROMET d.o.o. utvrdilo da se autobusi ne mogu davati u najam za 1 kn te je na procijenjenu tržišnu vrijednost najma tih autobusa utvrdilo poreznu obvezu tog trgovačkog društva i razrezalo porez na dobit i porez na dodatnu vrijednost. To bi trebalo značiti da je strateški partner prethodno ispravno zaračunao tužitelju najam po određenoj cijeni.

Tuženik je prigovorio prethodno iznijetom navodeći da ako je tužitelju i pričinjena šteta temeljem najma autobusa da je onda i pričinjena samom vlasniku društva i da je jedino mogla biti pričinjena od strane sudionika ugovora o najmu autobusa. Tužitelj da je sklopio dvogodišnji ugovor o najmu autobusa vrijedan 21.534.500,00 kn bez natječaja ili prikupljanja ponuda i traži naknadu štete od vlasnika, umjesto da odgovara za eventualnu štetu. Budući da nije prikupio ponude znači da nije ni pokušao učiniti bilo što, a kamoli sve da bi izbjegao ili umanjio štetu. K tome da odgovornost za ovu štetu, ako je nastala, tužitelj ima tražiti u upravi društva. Tuženik uostalom da nije odredio visinu najma autobusa.

Tužitelj je u odnosu na ovaj prigovor izjavio da uprava tužitelja nije odgovorna za štetu. Za vrijeme dok je tuženik bio jedini član društva (čitavo sporno razdoblje) uprava da je postupala u svemu temeljem odluka skupštine, odnosno odluka tuženika. Ovo stoga što je tuženik kao jedini član trebao tražiti od uprave sazivanje skupštine radi donošenja odluka. Tuženik je taj koji je trebao tražiti sazivanje skupštine od strane uprave, odnosno pod zakonskim pretpostavkama iz članka 442. ZTD-a sve da uprava i nije sazvala skupštinu po njegovom zahtjevu, mogao ju je sam sazvati i donijeti odluke. K tome da je činjenica da je sva 4 ugovora o najmu u ime i za račun tužitelja zaključila ovlaštena osoba tužitelja Ante Burić, kojega je imenovao tuženik.

Pored štete pretrpljene zbog najma autobusa od strateškog partnera tužitelju da je nastala i šteta u iznosu od 1.674.755,00 kn koji je tužitelj u obvezi platiti HERC TOURSU d.o.o. za najam autobusa, a koje ugovore je po nalogu tuženika sklopila Vesna Đapić tadašnja direktorica tužitelja. Odlukom ovog suda P-435/11 od 30.11.2011.g. da je naloženo tužitelju platiti HERC TOURSU d.o.o. taj iznos zajedno sa zateznom kamatom od 2006.g.

Tužitelj da je uspio ostvariti pozitivne rezultate u poslovanju tek 2008.g., iako je sasvim sigurno da je to mogao i prije da je kojim slučajem tuženik uredno ispunio svoje obveze. To da je izračunao i sudski vještak Jere Brkan (izvanraspravno vještvo), prema kojem proizlazi da bi tužitelj već u 2006.g. ostvario dobit u poslovanju u iznosu od 1.965.346,75 kn te bi tuženik imao obvezu poslovni udio koji je trebao biti nominalnog iznosa od 7.024.267,67 kn prodati i dobivena sredstva uplatiti u proračun RH.

Tuženik je naveo da tužitelj i danas ima probleme u poslovanju, odnosno da je FINA podnijela prijedlog za otvaranje stečajnog postupka 07.11.2017.g. koji da se pred ovim sudom vodi pod poslovnim brojem 11 St-1008/17, jer tužitelj ima dugovanja u iznosu od 7.986.784,67 kn, u blokadi je neprestano 120 dana, a 7 preostalih radnika da ne prima plaću od srpnja 2017.g.

Naveo je da je tužitelj u podnesku od 03.06.2013.g., a potom i u podnesku od 30.12.2013.g. objektivno preinačio tužbu, čemu se protivio.

Naime, podneskom od 30.12.2013.g. tužitelj je izjavio da mu je nastala šteta izgubljene dobiti u 2006.g. i 2007.g. u ukupnom iznosu od 2.885.673,33 kn. Tuženik je prigovorio da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja izgubljene dobiti u 2006.g. i 2007.g. u ukupnom iznosu od 2.885.673,33 kn. Međutim kako je tužitelj kasnije u parnici i to konkretno podneskom od 31.03.2014.g. izložio da predmet njegova zahtjeva ne predstavlja izgubljena dobit, već troškovi najma autobusa u razdoblju od 01.07.2005.g. do 30.06.2007.g.

Prigovorio je tuženik zastarom tužiteljeva traženja da mu tuženik plati 1.674.755,00 kn iz osnova najma HERC TOURSU d.o.o. jer da je riječ o najmu u 2006.g. i 2007.g.

Tužitelj je osporavao ovaj prigovor navodeći da je već u podnesku od 16.10.2012.g. naveo da štetu čini i šteta zbog najma autobusa HERC TOURSA u iznosu od 1.674.755,00 kn te uostalom da šteta povredom ugovorne obveze nastaje kad nastupe pravne posljedice povrede ugovorne obveze, a ne u vrijeme počinjenja štetne radnje, što da znači da je u odnosu na štetu koja se ogleda u povećanju gubitka poslovanja tužitelja, šteta nastala tek u trenutku kada je taj gubitak u poslovanju utvrđen u financijskim izvješćima tužitelja za tu poslovnu godinu, što znači 01.04.2006.g., a kako je tužba podnesena 03.03.2010.g. da nije protekao rok zastare.

U postupku su izvedeni dokazi čitanjem isprava priloženih spisu, saslušanjem svjedoka Nikole Tomaševića, Ante Burića, Ivana Lišnića, Nataše Poparić, Mate Jukića, Ive Bilandžić Barać, Damira Talaje, Slovena Poljaka i Vice Barbira, izveden je dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po sudskom vještaku za financije i računovodstvo Stjepanu Kolovratu te su saslušani zastupnici po zakonu stranaka Joško Jerkan i Kristina Križanac.

Sud je odbio izvesti dokaz suočenjem svjedoka Kate Filipović i sudskog vještaka Stjepana Kolovrata, s obzirom na to da sukladno članku 244. ZPP-a suočiti se mogu svjedoci, ali ne i svjedok i vještak. Sud je odbio izvesti i dokaz saslušanjem svjedoka Ante Buljana i Veljka Nasića, jer je bitne činjenice utvrdio iz sadržaja izvedenih dokaza, pa je izvođenje ovih dokaza bilo nepotrebno.

Nakon analize i ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata provedenog postupka ovaj sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Tužitelj je prvenstveno tužbom od 03.03.2010.g. kao predmet spora označio zahtjev za isplatu naknade štete koja se očituje kao financijski gubici u 2005.g. u iznosu od 15.263.015,54 kn, u 2006.g. u iznosu od 8.821.153,25 kn i u 2007.g. u iznosu od 4.401.673,42 odnosno u ukupnom iznosu od 28.485.842,21 kn navodeći da su ti financijski gubici posljedica propuštanja tuženika da postupi prema određenjima stranačkog ugovora, odnosno propuštanja tuženika da na vrijeme donese odluke nužne za provedbu odredbi ugovora, točnije za stvaranje uvjeta za dokapitalizaciju tužitelja ulogom strateškog partnera PROMET d.o.o. Zbog činjenice što tuženik nije na vrijeme donio odluke koje bi omogućile provedbu dokapitalizacije ulogom strateškog partnera da je tužitelj morao, kako bi održao poslovanje sklopiti ugovore o najmu autobusa strateškog partnera, radi čega iznos najamnine participira u ukupnom

iznosu financijskih gubitaka koje tužbom traži i to u iznosu od 22.524.441,44 kn. Preostali iznos financijskih gubitaka od 5.961.400,77 kn da je rezultat radnji, odnosno propusta uprave tužitelja u tužbom obuhvaćenom razdoblju.

Podneskom od 30.12.2013.g. tužitelj je naveo da postavlja zahtjev za isplatu izgubljene dobiti u 2006.g. i 2007.g. u ukupnom iznosu od 2.885.673,33 kn, da bi potom podneskom od 31.03.2014.g. izričito izjavio da traži da mu tuženik naknadi štetu nastalu kao posljedica troškova učinjenih za najam autobusa od strateškog partnera PROMET d.o.o. u 2005.g. u iznosu od 5.426.000,00, u 2006.g. u iznosu od 10.786.500,00 kn i od 01.01.2007.g. do 30.06.2007.g. u iznosu od 5.322.000,00 kn, odnosno u ukupnom iznosu od 21.534.500,00 kn te štetu nastalu kao posljedica učinjenih troškova najma autobusa od HERC TOURS d.o.o. u iznosu od 1.674.755,00 kn. Tužitelj je ovim podneskom djelomično povukao tužbu u dijelu zahtjeva kojim je tražio naknadu štete u iznosu od 5.276.587,21 kn, a tuženik se nije protivio povlačenju tužbe.

Stoga je valjalo, sukladno članku 193. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14, dalje ZPP) rješenjem utvrditi povlačenje tužbe u navedenom dijelu tužbenog zahtjeva, odnosno odlučiti kao u izreci rješenja pod točkom I.

Tuženik je u odnosu na tužiteljevo disponiranje tužbenim zahtjevom istaknuo prigovor, navodeći da je tužitelj u ovoj parnici objektivno preinačio tužbu čemu se protivio.

Tužitelj je uz zahtjev istaknut tužbom, zahtjev za naknadu štete financijskih gubitaka nastalih kao posljedica troškova najma autobusa nastalih u razdoblju 2005.g., 2006.g. i 2007.g., podneskom od 30.12.2013.g. naveo da traži i naknadu štete-izgubljene dobiti u razdoblju 2006.g. i 2007.g. u ukupnom iznosu od 2.885.673,33 kn. Opravdano tuženik smatra da isticanje ovog zahtjeva pored tužbom istaknutog zahtjeva, predstavlja, sukladno članku 191. ZPP-a objektivnu preinaku tužbe, međutim tužitelj je odmah, nakon što je istaknuo zahtjev, u pogledu tog zahtijevanja smanjio tužbeni zahtjev.

S obzirom na to da je tužitelj smanjio tužbeni zahtjev u odnosu na traženje izgubljene dobiti u razdoblju 2006.g. i 2007.g. u ukupnom iznosu od 2.885.673,33 kn, nije bilo osnove za odlučivanje o prigovoru zastare tog potraživanja koji je istaknuo tuženik.

Tuženik je smatrao objektivnom preinakom tužbe i isticanje zahtjeva za naknadu štete nastalu kao posljedica učinjenih troškova najma autobusa od HERC TOURS d.o.o. u iznosu od 1.674.755,00 kn, navodeći da ovaj zahtjev nije obuhvaćen tužbom. Međutim, tužitelj je prilikom objašnjavanja osnove svog zahtjeva iz tužbe i to u podnesku od 18.10.2012.g. naveo da traži isplatu troškova najma autobusa od HERC TOURS d.o.o. u iznosu od 1.674.755,00 kn, radi čega valja zaključiti da isticanjem ovog zahtjeva nije došlo do promjene tužbenog zahtjeva s obzirom na to da tužba substancira i ovaj zahtjev.

Uzimajući u obzir stranačke izjave u ovoj parnici, a i rezultate raspravljanja, valja zaključiti da je predmet ove parnice zahtjev tužitelja za naknadu štete nastale kao posljedica povrede ugovorne obveze, odnosno kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju ugovorne obveze.

Šteta je prema tvrdnjama tužitelja nastala u razdoblju 2005.g., 2006.g. i 2007.g. Stoga je prilikom rješavanja stranačkog spora valjalo primijeniti odredbe kako Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01, dalje: ZOO), tako i odredbe Zakona o obveznim odnosima 2005 (Narodne novine broj 35/05, dalje ZOO/05).

Propisano je člankom 262. ZOO, jednako kao i člankom 342. ZOO/05 da je vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. Kad dužnik ne ispuni obvezu ili zakasni s ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i naknadu štete koju je uslijed toga pretrpio.

Tužitelj je, da bi uspio u ovoj parnici, trebao dokazati postojanje svih onih pretpostavki, koje moraju kumulativno biti ispunjene da bi između stranaka nastao odnos odgovornosti za štetu nastalu zbog zakašnjenja u ispunjenju obveze, odnosno trebao je dokazati postojanje ugovora, povredu ugovora zakašnjenjem u ispunjenju obveze, uzročno-posljedičnu vezu između zakašnjenja tuženika u ispunjenju obveze i štete, protupravnost i štetu.

Sukladno odredbi članka 154. ZOO u odnosu na štetu nastalu u 2005.g. trebao je dokazati i da je šteta nastala krivnjom tuženika, dok je u odnosu na štetu nastalu u 2006.g. i 2007.g. sukladno članku 1045. stavak 2. ZOO/05 u korist tužitelja ustanovljena predmnijeva da je tuženik postupao običnom nepažnjom.

Među strankama nije bilo spora o slijedećim činjenicama:

- da su stranke zajedno sa strateškim partnerom PROMET d.o.o. sklopile ugovor 28.02.2005.g. na temelju kojeg su za tuženika i strateškog partnera tužitelja PROMET d.o.o. nastale obveze opisane u ispravi ugovor o restrukturiranju i konsolidaciji tužitelja 28.02.2005.g.
- da je gradsko vijeće tuženika na 35. sjednici održanoj 23.03.2005.g. donijelo zaključak o prihvatanju ugovora
- da je Republika Hrvatska svoje potraživanje prema tužitelju u iznosu od 24.985.077,30 kn na dan 25.02.2005.g. odlukom od 31.03.2005.g. pretvorila u udio u kapitalu tužitelja i prenijela ga na tuženika bez naknade, pod uvjetom da ga tuženik nakon prve godine poslovanja tužitelja s dobiti proda uz pravo prvokupa strateškom partneru PROMET d.o.o., a sredstva ostvarena prodajom da doznači u državni proračun
- da je između Republike Hrvatske, Ministarstva financija i tužitelja 21.04.2005.g. sklopljen ugovor o pretvaranju potraživanja na dan 31.03.2005.g. u iznosu od 25.818.891,02 kn u udjel Republike Hrvatske u kapitalu tužitelja
- da je između Republike Hrvatske i tuženika 14.12.2005.g. sklopljen ugovor o prijenosu poslovnog udjela u tužitelju

- da je odlukom tuženika od 23.05.2006.g., tada jedinog člana tužitelja, povećan temeljni kapital tužitelja sa iznosa 21.800.000,00 kn novim ulogom od 25.818.000,00 kn na iznos od 47.618.800,00 kn
- da je gradsko vijeće tuženika na sjednici održanoj 30.11.2006.g. donijelo zaključak o prihvatanju usuglašenih stavova između tuženika i strateškog partnera da se temeljni kapital tužitelja smanji na iznos od 4.200.000,00 kn, koliki bi bio udio tuženika u kapitalu tužitelja te da se poveća za iznos od 17.600.000,00 kn ulogom strateškog partnera.
- da je potom odlukom tuženika od 26.03.2007.g. smanjen temeljni kapital sa iznosa od 47.618.800,00 kn smanjenjem temeljnih uloga za iznos od 43.418.800,00 kn na iznos od 4.200.000,00 kn pojednostavljenim smanjenjem radi pokrića dijela gubitaka tužitelja
- da je odlukom od 04.07.2007.g. povećan temeljni kapital tužitelja s iznosa od 4.200.000,00 kn unosom novog uloga na iznos od 21.800.000,00 kn, pa da je omjer udjela u temeljnom kapitalu nakon toga bio 19% u korist tuženika, a 81% u korist strateškog partnera PROMET d.o.o.
- da je te prigode temeljni kapital tužitelja povećan ulogom strateškog partnera PROMET d.o.o. u iznosu od 17.600.000,00 kn i to ulogom prava-potraživanja temeljem ugovora o kreditu od 28.04.2005.g. u iznosu od 1.500.000,00 kn kojim sredstvima su plaćene obveze tužitelja prema dobavljaču Europa Mill, potom ugovora o kreditu od 30.04.2005.g. i dodatka Ugovora o kreditu od 31.12.2005.g. u iznosu od 2.169.851,00 kn kojim sredstvima su plaćene otpremnine radnicima tužitelja te potraživanje dijela neplaćenih računa za obavljene usluge najma autobusa u 2006.g. i 2007.g. u iznosu od 11.427.465,07 kn
- da strane ugovora nisu odredile rok ispunjenja obveza nastalih na temelju ugovor
- da je odlukom skupštine tužitelja od 02.07.2010.g. povećan temeljni kapital ulogom u stvarima- autobusima za iznos od 7.652.000,00 kn

Propisano je člankom 155. ZOO-a da je šteta umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist), a i nanošenje drugom fizičkog ili psihičkog bola ili straha (nematerijalna šteta).

Propisano je člankom 1046. ZOO/05 da je šteta umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

Već je rečeno da nije bilo spora među strankama o tome da je strateški partner PROMET d.o.o. na temelju odluke o povećanju temeljnog kapitala od 04.07.2007.g. u kapital tužitelja unio ulog u pravima, između ostalog i potraživanje dijela neplaćenih računa za obavljene usluge najma autobusa u iznosu od 11.427.465,07 kn. Iz sadržaja izvješća o reviziji povećanja temeljnog kapitala tužitelja, sastavljenog 14.05.2007.g., a koje je sastavio revizor Maran d.o.o., utvrđeno je da je to potraživanje strateškog partnera nastalo na temelju ugovora o najmu autobusa u vremenskom razdoblju od 30.04.2006.g. do 31.03.2007.g. te da je u temeljni kapital tužitelja uneseno potraživanje s osnove najma autobusa u 2006.g. u ukupnom iznosu od 7.017.775,07 kn i potraživanje s osnove najma autobusa u 2007.g. u ukupnom iznosu od

4.409.690,00 kn. To potraživanje strateškog partnera kojim je u konačnici povećan temeljni kapital tužitelja odgovara obvezi tužitelja prema strateškom partneru i to obvezi za koju tužitelj tvrdi da je nastala kao posljedica štetnog (ne)postupanja tuženika. Strateški partner je prilikom povećanja temeljnog kapitala tužitelja potraživanjem prema tužitelju, preoblikovao svoja imovinska prava u odnosu na to potraživanje naknade za najam autobusa u upravljačka prava u tužitelju i prenio ih tužitelju pretvaranjem tih potraživanja u kapital tužitelja. Postojanje potraživanja strateškog partnera, ali i ne samo postojanje potraživanja, već i ispunjenje tog potraživanja od strane tužitelja dovodi do smanjenja imovine tužitelja. S obzirom na to da je nakon povećanja temeljnog kapitala tužitelja potraživanje strateškog partnera prestalo i postalo integralni dio imovine tužitelja valja zaključiti da tužitelju šteta u ovom iznosu nije nastala, jer tužiteljeva imovina nije umanjena za iznos od 11.427.465,07 kn troškova najma autobusa.

Kako tužitelj u ovom dijelu nije dokazao jednu od pretpostavki koje moraju nužno biti kumulativno ispunjene, odnosno nije dokazao nastanak štete, to je bez daljnjeg raspravljanja valjalo odbiti tužiteljev zahtjev u dijelu kojim je zahtijevao naknadu štete nastale u 2006.g. i 2007. g. u iznosu od 11.427.465,07 kn sa zateznim kamatama.

Tužitelj je tražio i da mu tuženik naknadi štetu nastalu zbog troškova najma autobusa od trgovačkog društva HERC TOURS d.o.o. u iznosu od 1.674.755,00 kn. Da bi mogao osnovano od tuženika zahtijevati naknadu štete zbog troškova najma, kao obveze prema HERC TOURS d.o.o., morao je dokazati da su kumulativno ispunjene sve pretpostavke za zasnivanje odnosa odgovornosti za štetu zbog povrede ugovorne obveze, a prilikom dokazivanja osnovanosti ovog zahtjeva nije dokazao da mu je nastala šteta. Ovo stoga što tužitelj nije platio naknadu za najam autobusa HERC TOURSU d.o.o. u iznosu od 1.674.755,00 kn, a koji zaključak jasno proizlazi iz sadržaja presude i rješenja ovog suda poslovni broj 16 P-435/10, a potom i iz sadržaja presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2657/12 od 22. ožujka 2016.g. HERC TOURS d.o.o. je pokrenuo postupak protiv tužitelja smatrajući da mu tužitelj duguje 1.674.755,00 kn, dok je, kako to proizlazi iz obrazloženja presude i rješenja ovog suda poslovni broj 16 P-435/10, tužitelj osporavao zahtjev HERC TOURS d.o.o. navodima da autobuse nije koristio, jer da ih je vratio HERC TOURS d.o.o. S obzirom na to da tužitelj nije platio naknadu za najam autobusa HERC TOURS d.o.o. te da postoji i pravomoćna odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2657/12 od 22. ožujka 2016.g. prema kojoj tužitelj nema obvezu platiti naknadu za najam autobusa HERC TOURS d.o.o. u iznosu od 1.674.755,00 kn, to valja zaključiti da tužiteljeva imovina nije umanjena ovim troškovima, koji bi prema tvrdnjama tužitelja bili u vezi s ponašanjem tuženika, odnosno da mu nije nastala šteta u iznosu od 1.674.755,00 kn.

U konačnici je preostalo odlučiti o dijelu tužiteljeva zahtjeva da mu tuženik naknadi štetu nastalu u 2005.g. u iznosu od 5.426.000,00 kn, u 2006.g. u iznosu od 3.768.724,93 kn (ukupno tužbom traženih 10.786.500,00 kn umanjeno za 7.017.775,07 kn unesenih u temeljni kapital tužitelja) i u 2007.g. 912.310,00 kn (ukupno tužbom traženih 5.322.000,00 kn umanjeno za 4.409.690,00 kn unesenih u temeljni kapital tužitelja).

Tužitelj je tvrdio da je ova šteta koja je jednaka troškovima najma autobusa u 2005.g, 2006.g. i 2007.g. nastala stoga što je tuženik zakasnio s ispunjenjem svojih obveza nastalih na temelju ugovora, obveza da kao jedini član društva donose na vrijeme akte potrebne za provedbu dokapitalizacije tužitelja unosom autobusa strateškog partnera te da ta šteta ne bi nastala da je kojim slučajem tuženik u razumnom roku od 3 mjeseca poduzeo predradnje potrebne za povećanje temeljnog kapitala tužitelja ulogom u stvarima-autobusima od strane strateškog partnera PROMET d.o.o.

Kod nesporne činjenice da stranke ugovorom nisu odredile rok ispunjenja obveza koje su za njih, zapravo za tuženika i strateškog partnera tužitelja PROMET d.o.o. nastale na temelju tog ugovora, valjalo je, a radi ocjene istinitosti tužiteljevih tvrdnji da je tuženik ispunio obvezu sa zakašnjenjem, prethodno odrediti u kojem roku je tuženik imao obvezu donijeti akte koji su, prema navodima tužitelja, bili pretpostavka za ispunjenje obveze strateškog partnera da unese autobuse u temeljni kapital tužitelja.

Propisano je člankom 314. ZOO-a da ako rok ispunjenja nije određen, a svrha posla, priroda obveze i ostale okolnosti ne zahtijevaju stanoviti rok za ispunjenje, vjerovnik može zahtijevati odmah ispunjenje obveze, a dužnik sa svoje strane može zahtijevati od vjerovnika da odmah primi ispunjenje.

Propisano je člankom 173. stavak 3. ZOO/05 da ako rok nije predviđen ni ugovorom, niti zakonom, a cilj posla, narav obveze i ostale okolnosti ne zahtijevaju stanoviti rok za ispunjenje, vjerovnik može zahtijevati odmah ispunjenje obveze, a dužnik sa svoje strane može zahtijevati od vjerovnika da odmah primi ispunjenje.

Uzimajući u obzir sadržaj ugovora, svrhu ugovora i prirodu obveze te u konačnici i proceduru koju je nužno provesti da bi tuženik ispunio svoju obvezu, valja zaključiti da u predmetnoj situaciji vjerovnik, odnosno tužitelj nije mogao zahtijevati ispunjenje tuženikove obveze odmah, već da je za to ispunjenje bio potreban stanoviti rok i to rok determiniran postizanjem sporazuma između tuženika kao člana društva i ulagača- strateškog partnera u pogledu odluke o povećanju temeljnog kapitala.

Naime, odluke koje je tuženik sukladno ugovoru imao obvezu donijeti, donose se prema točno određenoj proceduri definiranom odredbama Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine broj 111/93, 34/99, 52/00, 118/03, dalje: ZTD) Tako je za donošenje odluke o povećanju temeljnog kapitala, sukladno članku 457. stavak 1. ZTD-a potrebna odluka o izmjeni društvenog ugovora., a tu odluku sukladno članku 454. stavak 1. ZTD-a mogu donijeti samo članovi društva i to sukladno članku 441. ZTD-a u skupštini.

Skupštinu društva, sukladno članku 442. stavak 1. ZTD-a saziva uprava, ako zakonom ili društvenim ugovorom to pravo nije dano i nekom drugom. Ovdje valja naglasiti da tužitelj nije ni tvrdio da je društvenim ugovorom sazivanje skupštine bilo određeno na način drugačiji od onog predviđenog i ZTD-om. Odredba člana 442. stavak 1. ZTD-a je opravdana, a stoga što uprava, kao organ koji neposredno vodi poslove društva i ima najopsežnija, najaktualnija i najtočnija saznanja o stanju društva te okolnostima bitnim za poslovanje društva. Uprava kao nositelj svekolikih saznanja bitnih za poslovanje društva ima dužnost, pa s tim u vezi i odgovornost, a i pravo da

sazivanjem skupštine društva reagira na okolnosti koje se tiču poslovanja društva pravovremeno. U konačnici, provođenje predmetnog ugovora, a koji se tiče restrukturiranja tužitelja, morala je nužno pratiti uprava tužitelja i glavni dio posla, ne samo po prirodi i svrsi ugovora, već i temeljem određenja o dužnostima i ovlastima uprave kao organa koji vodi poslove društva, bio je baš na upravi društva. K tome, a s obzirom na statusni položaj tuženika u tužitelju, provođenje ugovora, stvaranje preduvjeta za ispunjenje obveze iz ugovora i samo ispunjenje obveza moglo je biti obistinjeno redovnim putem jedino uz sudjelovanje uprave, upravo zbog okolnosti da uprava saziva skupštinu tužitelja. Tužitelj međutim nije dokazao da je ikada u promatranom razdoblju uprava tužitelja sazvala skupštinu na kojoj bi onda tuženik donio ili pak ne bi donio predmetne odluke.

Osim ovih okolnosti, i slijedeće su okolnosti utjecale na rok ispunjenja tuženikove obveze da nakon sklapanja ugovora između Republike Hrvatske, Ministarstva financija i tužitelja 21.04.2005.g. o pretvaranju potraživanja na dan 31.03.2005.g. u iznosu od 25.818.891,02 kn u udjel Republike Hrvatske u kapitalu tužitelja, sklopi ugovor o prijenosu poslovnog udjela Republike Hrvatske 14.12.2005.g., a potom da donese odluke o povećanju temeljnog kapitala tužitelja ulogom Republike Hrvatske, pa odluku o smanjenju temeljnog kapitala tužitelja radi pokrića gubitaka te u konačnici odluku o povećanju temeljnog kapitala tužitelja unosom uloga strateškog partnera 04.07.2007.g.

Tumačenjem stranačkog ugovora, a i sagledavanjem svih okolnosti, valja zaključiti da je jedan takav poslovni pothvat, kakav je trebalo provesti kod tužitelja, a radi restrukturiranja i konsolidacije, nužno pretpostavljao sinkronizirano djelovanje svih subjekata uključenih u taj proces. Iz sadržaja iskaza saslušanih svjedoka, a i iz isprava, dopisa između Ministarstva financija i strana ugovora, zaključiti je da su se u 2005.g., nakon sklapanja ugovora o pretvaranju potraživanja Republike Hrvatske u temeljni kapital tužitelja do prosinca 2005.g., kada je tuženik sklopio ugovor o prijenosu poslovnih udjela s Republikom Hrvatskom vodili pregovori između strana u pogledu ispunjenja ugovornih obveza, a i ne samo između ugovornih strana, već i između ovlaštenih osoba javne vlasti, odnosno nadležnih ministarstava. Pregovori nisu bili jednostavni, to suglasno potvrđuju saslušani svjedoci. Sada pok. Nikola Tomašević, koji je u promatranom razdoblju bio gradonačelnik tuženika u svom je iskazu potvrdio da ugovor o prijenosu poslovnog udjela nije sklopljen do prosinca 2005.g. stoga što je on, a u ime tuženika, tražio da strateški partner ispuni svoje obveze prema tužitelju, odnosno da unese autobuse u temeljni kapital tužitelja, prema odredbama ugovora. Osim svjedoka Tomaševića i svjedoci Sloven Poljak, Nataša Poparić i Iva Bilandžić Barać su u svojim iskazima potvrdili da je tuženik odgađao ispunjenje svojih obveza zbog propusta strateškog partnera da ispuni svoje obveze, odnosno propusta da ih ispuni na ugovoreni način. Da strateški partner ugovorom preuzete obveze nije ispunio na ugovoreni način, jasno je zaključiti usporedbom navoda tužitelja i sadržaja stranačkog ugovora. Iako je obveza strateškog partnera prema ugovoru bila isplatiti zakonom propisane otpremnine prekovremeno radnicima tužitelja, pa to ulaganje smatrati dokapitalizacijom tužitelja (članak 6. Ugovora), strateški partner je, a što potvrđuju i svjedok Vice Barbir koji je u to vrijeme bio direktor strateškog partnera Promet d.o.o., umjesto ulaganja u tužitelja po toj osnovi, s tužiteljem ugovorio kredit, pa je onda tužitelj, iz kreditnih sredstava zapravo sam ispunio obvezu strateškog partnera. Kod takvog stanja stvari, razumljivo je i

opravdano nepovjerenje tuženika u mogućnosti i htjenja strateškog partnera da pristupi ispunjenju obveza iz ugovora. No više važno od toga je i ključno je, kod razmatranja eventualnog zakašnjenja tuženika u ispunjenju obveza, razumijevanje procesa dokapitalizacije trgovačkih društava uopće, pa tako i u konkretnom slučaju. Proces dokapitalizacije bilo kojeg trgovačkog društva, pa tako i tužitelja i to ulogom u stvarima, nužno zahtijeva aktivnosti i članova društva i uprave, a i ulagača. Člankom 457. stavak 7. ZTD-a određeno je da je povećanje temeljnog kapitala ulaganjem stvari i prava moguće samo onda ako se u odluci o povećanju temeljnog kapitala to izričito navede i ako se odredi rok u kojem će se u društvo unijeti stvari i prava. Stvari i prava moraju se unijeti u društvo prije nego što se registarskom sudu podnese prijava za upis povećanja temeljnog kapitala. Promatrajući taj proces valja zaključiti da je nužno da ulagač prethodno, svojim aktivnostima, stvori kod člana-članova društva izvjesnost da će zaista pristupiti unosu stvari prije podnošenja prijave za upis povećanja temeljnog kapitala, a samim time i prije donošenja odluke o povećanju temeljnog kapitala uopće. Odluci o povećanju temeljnog kapitala nužno moraju prethoditi pregovori, odnosno sporazumi u pogledu stvari koje se u zamjenu za udio u društvo unose te u konačnici toj odluci prethodi i sklapanje pravnog posla koji ima svrhu prijenosa vlasništva na stvari između onoga tko takvim ulogom stječe udio u društvu i društva. Dakle prvenstveno je strateški partner PROMET d.o.o. morao tuženiku nesumnjivo dokazati da će ispuniti svoju obvezu, odnosno da će u temeljni kapital tužitelja unijeti autobuse, pa da bi onda tuženik, a prvenstveno uprava tužitelja, sa svoje strane djelovali. Ulagač, odnosno PROMET d.o.o. morao je makar prezentacijom predugovora potvrditi da ima namjeru unijeti u temeljni kapital društva stvari - autobuse koji će biti predmet pravnog posla kojega će svrha biti prijenos vlasništva na tim autobusima na tužitelja, da bi tuženik bio siguran da će on to zaista i učiniti. Iz sadržaja izvedenih dokaza zaključiti je da je tuženik opravdano sumnjao u ispunjenje te obveze od strane strateškog partnera tužitelja. U ispravi bilješka sa sastanka tuženika (list 48 spisa) od 22.12.2005.g. vidljivo je da je tuženik i tada naložio strateškom partneru da dostavi ugovore o kupoprodaji autobusa koji su trebali biti uneseni u temeljni kapital tužitelja. U konačnici, do povećanja temeljnog kapitala tužitelja unosom stvari - autobusa strateškog partnera dolazi tek 2010.g., makar je strateški partner od 04.07.2007.g. postao član društva tužitelja.

Uzevši stoga u obzir sve okolnosti, a posebno činjenicu da je prvenstvena aktivnost u pogledu sazivanja skupštine na kojima je isključivo moguće donositi predmetne odluke, bila na upravi tužitelja, kao i činjenicu da su pregovori tada jedinog člana društva-tuženika i ulagača-strateškog partnera PROMET d.o.o. u pogledu donošenja odluke o povećanju temeljnog kapitala, a s tim u vezi i ostalih odluka, bili oduženi i to zbog opravdanog nepovjerenja tuženika u ispunjenje obveze strateškog partnera, a ispunjenje obveza strateškog partnera je bilo nužna pretpostavka donošenja odluke o povećanju temeljnog kapitala, ovaj sud je zaključio da je tuženik u roku (a koji je bio determiniran postizanjem sporazuma strateškog partnera kao ulagača i tuženika) ispunio obvezu, pa stoga nije odgovoran za štetu.

Pored toga tuženikova odgovornost za štetu ne postoji i zbog toga što između postupanja tuženika i štete, ne postoji uzročno-posljedična veza kao nužna pretpostavka odgovornosti za štetu.

Strateški partner je prije sklapanja ugovora učinio analizu poslovanja tužitelja, o čemu ne treba dvojiti, uzevši u obzir sadržaj programa restrukturiranja i pisma namjere. Prema toj analizi odredio je da je za nastavak poslovanja tužitelja potrebno u travnju 2005.g. u društvo unijeti 6 autobusa, potom u 2006.g. 5 autobusa te u 2007.g. 5 autobusa. Valja smatrati da je strateški partner, uostalom kao društvo koje obavlja djelatnost prijevoza, opravdano donio svoju odluku o potrebama tužitelja za prijevoznim sredstvima. Međutim prokurist tužitelja Ante Burić i strateški partner PROMET d.o.o. već 30. travnja 2005.g. sklapaju ugovor o najmu 3 autobusa, 01. srpnja 2005.g. ugovor o najmu 5 autobusa i 1 kombi, 20. srpnja 2005.g. ugovor o najmu 1 autobusa, kako to proizlazi iz isprava ugovora o najmu autobusa, odnosno ugovore o najmu 16 autobusa prema suglasnim izjavama stranaka. S obzirom da su pismo namjere i program restrukturiranja sastavljeni u veljači 2005.g. zaključiti je da se kod tužitelja stanje u dva mjeseca nije moglo izmijeniti u tolikom opsegu da je u razdoblju od dva mjeseca povećana potreba za vozilima tri puta. K tome, uzimajući u obzir broj autobusa koje je strateški partner tužitelja imao obvezu unijeti u temeljni kapital tužitelja sukladno ugovoru, tužitelju je mogla nastati šteta zbog troškova najma onoliko autobusa koliko ih je trebalo biti uneseno u temeljni kapital tužitelja ulogom strateškog partnera, odnosno šteta zbog troškova najma 5 autobusa u 2005.g., 11 autobusa u 2006.g. i 16 autobusa u 2007.g.

U programu restrukturiranja i konsolidacije strateški partner je, između ostalog cilj ugovora planirao postići smanjenjem troškova, pa je tako predvidio smanjenje troškova plaća kroz smanjenje broja radnika, potom troškova rezervnih dijelova i materijala i to pažljivom kontrolom nabavke i stvarnog korištenja rezervnih dijelova i materijala, smanjenjem troškova kamata i tečajnih razlika te smanjenjem troškova vanjskih usluga, a pod tim valja razumjeti i troškove najma tuđih autobusa.

U ispravi bilješka sa sastanka 22.12.2005.g. tuženik je naložio upravi strateškog partnera da između ostalog dostavi ugovore o najmu autobusa i iznose naplaćenog najma, a upravi tužitelja je naloženo da obrazloži zašto se nisu podnosila izvješća tuženiku o radu. Valja napomenuti da stranke nisu osporavale istinitost sadržaja ove isprave, pa valja zaključiti da kroz razdoblje 2005.g., uprava tužitelja nije obavještavala tuženika o okolnostima vezanim za poslovanje tužitelja, točnije o uvjetima pod kojima su sklopljeni ugovori o najmu autobusa. Taj zaključak potvrđuje i sadržaj iskaza tadašnjeg prokuriste tužitelja koji je u ime i za račun tužitelja sklopio ugovore o najmu, pa ima neposredna saznanja o okolnostima sklapanja ugovora o najmu autobusa. Naime Ante Burić je u svom iskazu naveo da je bilo logično uzeti u najam autobuse strateškog partnera, a da je skupština tužitelja tek odlučila da se neće provesti postupak po Zakonu o javnoj nabavi. Naknada za najam autobusa strateškog partnera bila je za tužitelja nepovoljna iz više razloga. Svjedok Ivan Lišnić, koji je bio direktor tužitelja u razdoblju od svibnja 2006.g. do studenog 2006.g. izjavio je da bi se moglo diskutirati o cijeni najma po kojoj je strateški partner unajmio autobuse tužitelju. Činjenicu o znatno višoj cijeni najma od tržišne po kojoj je strateški partner iznajmio autobuse tužitelju u svom iskazu potvrđuje i Iva Bilandžić Barać, koja je uz to i navela da je za ugovore o najmu tuženik saznao tek pošto je smijenjen prokurist Ante Burić u travnju 2006.g. Uz to, baš je tužitelj naveo, opravdavajući cijenu najma po kojoj je strateški partner iznajmljivao tužitelju autobuse, da je ta cijena bila uvjetovana činjenicom da su autobusi iznajmljeni tužitelju u razdoblju turističke predsezone odnosno sezone. Međutim, prema sadržaju navoda stranaka i izvedenim dokazima utvrditi je da se cijena najma određena sklopljenim ugovorima o najmu

2005.g. nije mijenjala ni kasnije u vrijeme kada je turistička predsezona, odnosno sezona završila. Uz to, strateški je partner, tako to tvrdi tužitelj, a što potvrđuje i zastupnik po zakonu tužitelja Joško Jerkan, u razdoblju od srpnja 2007.g. do srpnja 2010.g. tužitelju davao autobuse u najam za 1 kunu. Iz naprijed navedenog, valja zaključiti, a o tome je i Ministarstvo financija u dopisu od 03.06.2008.g. obavijestilo tuženika, da su troškovi najma autobusa prema strateškom partneru bili visoki, ali ne zbog tržišnih uvjeta, nego zbog toga što su to tako odredili strateški partner i prokurist tužitelja koji su sklopili ugovore o najmu pod tim uvjetima, odnosno uprava tužitelja koja je vodila poslove društva, pa bila u cijelosti upoznata s uvjetima predmetnih ugovora. Zaključiti je i to da tuženik nije imao saznanja o uvjetima pod kojima su sklopljeni predmetni ugovori, jer je i tražio od strateškog partnera nakon sastanka 22.12.2005.g. da mu dostavi ugovore o najmu, kao što je tražio i od uprave tužitelja obavijest o tome zašto ga kao člana društva ne izvještava o poslovima društva. Strateški partner je jednako kao i tuženik imao obvezu poduzeti sve mjere radi postizanja financijske konsolidacije tužitelja te je radi postizanja tog cilja strateški partner naglašavao važnost smanjenja troškova. Stoga se valja opravdano pitati od kakvog je značaja ponašanje strateškog partnera kao ugovaratelja najma autobusa, a već je zaključeno prema nepovoljnijim uvjetima od tržišnih, u okolnostima kada je njegovo djelovanje nužno moralo podrazumijevati djelovanje prema smanjenju troškova tužitelja, a zapravo je rezultiralo stvaranjem velikih gubitaka.

Uzročnost kao pretpostavka odgovornosti za štetu jest veza između štetne radnje kao uzroka i nastale štete kao posljedice. Među različitim događajima koji se mogu smatrati uzrocima štete, kao uzrok valja uzeti samo onaj koji je tipičan za postanak određene štete, odnosno onaj koji redovito dovodi do određene štete. Dakle nastanku predmetne štete najbliža radnja, pa će to onda i biti radnja između koje i nastale štete postoji uzročna veza je radnja uprave tužitelja i strateškog partnera kojom je utemeljen odnos najma, a troškovi kojeg su rezultirali gubicima tužitelja. Uprava društva vodi poslove društva i taj ugovor o najmu je poduzetnička odluka uprave društva. Uprava društva je organ koji je trebao procijeniti svrsishodnost i isplativost takvog ugovaranja, a ne tuženik. Uostalom proizlazi, to je već rečeno da prilikom sklapanja ugovora o najmu, uprava, ni prokurist nisu djelovali temeljem odluke glavne skupštine niti u pogledu toga s kim će sklopiti ugovor o najmu niti u pogledu toga pod kakvim uvjetima će sklopiti ugovor o najmu, odnosno za koju cijenu, već su uvjeti ugovaranja definirani od strane uprave i prokurista tužitelja te strateškog partnera PROMET d.o.o.

Slijedom navedenog, valjalo je utvrditi, da u nedostatku ispunjenja pretpostavki za nastanak odnosa odgovornosti za štetu zbog povrede ugovorne obveze, tuženik nije odgovoran za štetu tužitelju, pa je stoga valjalo u cijelosti odbiti tužiteljev zahtjev u pogledu kako glavnog zahtjeva tako i zahtjeva za isplatu zateznih kamata.

Propisano je člankom 154. stavak 1. ZPP-a da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci i njezinu umješacu naknaditi troškove parničnog postupka.

Tužitelj je u cijelosti izgubi parnicu pa je dužan tuženiku naknaditi troškove parničnog postupka koji su mu bili potrebni za vođenje ove parnice.

Vrijednost predmeta ovog spora mijenjala se u tijeku parnice, pa je tako od podnošenja tužbe do 30.12.2013.g. iznosila 28.485.842,21 kn, od 30.12.2013.g. do 31.03.2014.g. iznosila je 31.371.515,50 kn, a od 31.03.2014.g. do kraja raspravljanja iznosila je 23.209.255,00 kn. Uzimajući u obzir odredbu članka 155. ZPP-a u vezi s Tbr. 7. i 8. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/12, 118/14 i 107/15 – dalje: Tarifa) sud je tuženiku za vođenje ove parnice priznao kao potrebne troškove sastava 4 obrazložena podneska po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 10 000 bodova što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25% daje iznos od 500.000,00 kn, potom troškove zastupanja po punomoćniku odvjetniku na ročištima 08.12.2011.g. u iznosu od 5000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 2.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 62.500,00 kn, 02.02.2012.g. u iznosu od 50 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 5.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 625,00 kn, 24.05.2012.g. u iznosu od 50 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 2.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 625,00 kn, 02.10.2012.g. u iznosu od 5000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 2) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 62.500,00 kn, 19.03.2013.g. u iznosu od 50 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 5.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 625,00 kn, 13.06.2013.g. u iznosu od 50 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 5.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 625,00 kn, 22.10.2013.g. u iznosu od 10000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 1.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 125.000,00 kn, 16.01.2014.g. u iznosu od 10000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 1.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 125.000,00 kn, 08.04.2014.g. u iznosu od 50 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 5.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 625,00 kn, 17.06.2014.g. u iznosu od 5000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 2) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 62.500,00 kn, 02.10.2014.g. u iznosu od 10000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 1.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 125.000,00 kn, 15.01.2015.g. u iznosu od 10000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 1.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 125.000,00 kn, 21.05.2015.g. u iznosu od 10000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 1.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 125.000,00 kn, 10.03.2016.g. u iznosu od 10000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 1.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 125.000,00 kn, 12.05.2016.g. u iznosu od 10000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 1.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 125.000,00 kn, 20.09.2016.g. u iznosu od 50 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 5.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 625,00 kn, 17.01.2017.g. u iznosu od 5000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 2) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 62.500,00 kn, 10.10.2017.g. u iznosu od 10000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 1.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 125.000,00 kn, 12.03.2018.g. u iznosu od 10000 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 1.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 125.000,00 kn, na ročištu za objavu presude

u iznosu od 50 bodova (sukladno Tbr. 9. t. 3.) što pomnoženo s vrijednošću boda od 10,00 kn i uvećano za PDV od 25 % daje iznos od 625,00 kn, te trošak sudske pristojbe odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn (sukladno članku Tar. br. 1. t. 2. Tarife sudskih pristojbi iz Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15, dalje ZSP), dakle u ukupnom iznosu od 1.881.875,00 kn.

Tuženikov zahtjev za naknadu troškova ovog postupka sud je prihvatio kao osnovan u dijelu kojim je zahtijevao naknadu troškova ovog postupka u iznosu od 1.881.875,00 kn.

Tuženik je tražio da mu tužitelj naknadi troškove sastava 14 obrazloženih podnesaka u ukupnom iznosu od 1.750.000,00 kn, međutim, na temelju Tbr. 8. t. 1., sud je odbio zahtjev tuženika da mu tužitelj naknadi troškove sastava 10 obrazloženih podnesaka u ukupnom iznosu od 1.250.000,00 kn. Pored toga sud je odbio tuženikov zahtjev za naknadu troškova sastava podnesaka od 22.11.2011.g. (kojim dostavlja punomoć za zastupanje u parnici), potom 10.11.2017.g. i 07.03.2018.g. (kojima moli odgodu ročišta) u ukupnom iznosu od 1.875,00 kn, jer ti troškovi nisu bili potrebni za vođenje ove parnice. Sud je odbio i zahtjev tuženika da mu tužitelj naknadi više traženi trošak zastupanja na ročištima po punomoćniku odvjetniku u ukupnom iznosu od 623.750,00 kn uzimajući u obzir radnje poduzimane na tim ročištima, a sukladno Tbr. 9. t. 2. i 5. Tarife te uzimajući u obzir da 28.11.2017.g. ročište u ovoj pravnoj stvari nije ni održano. Sud je odbio i zahtjev tuženika da mu tužitelj naknadi trošak sudske pristojbe presude u iznosu od 5.000,00 kn, stoga što sukladno članku 3. ZSP-a tuženik nema obvezu platiti sudsku pristojbu presude. Stoga je sud odbio zahtjev tuženika da mu tužitelj naknadi troškove ovog parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.880.625,00 kn.

U Splitu, 17. travnja 2018. godine

S U D A C
FRANKA BUZOV, v.r.,
za točnost otpravka,
ovlašteni službenik
Ana Ivandić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo na žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu. Žalba se može izjaviti u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa odluke, putem ovog suda, u pisanom obliku u tri primjerka.